

Maleïda Lluna

Un relat de: [ignasicarsícostas](#)

Avui serà nit de lluna nova. L'única nit que ens és permès sortir a la superfície. L'obscuritat és total. La llum de les estrelles no ens molesta, llunyanes i tremoloses, per moltes que n'hi hagi el seu reflex és tan tènue que no podem ser vistos ni descoberts.

Es rumoreja que alguns homes han dit, com a molt, d'haver vist alguna ombra caminant entre els arbres, però irremeiablement la majoria d'ells han acabat morts entre les nostres urpes.

Quan arriba aquesta nit semblen rates fugint d'un aiguat. Són tantes les ganes que tenim de caçar que ens amunteguem a la sortida del cau esperant que l'últim raig de sol s'amagui darrere l'horitzó.

Algú va crear els homes perquè habitessin a la superfície i a nosaltres ens va condemnar a viure sota terra. Foscor, humitat, camins estrets i tortuosos, que sovint s'enfonsen, cavitats més amplies —on en unes guardem el menjar i en d'altres passem els dies en què la maleïda Lluna reflecteix llum als pobles i als boscos.

Mai sabré si som fruit directe de la creació o som homes castigats a viure en aquestes condicions, condemnats per algun pecat remot en el temps. Vivim nusos, convertits des de fa milers d'anys en monstres sedents de sang, bruts i peluts. Això sí, dotats d'un olfacte desenvolupat per localitzar un humà a kilòmetres de distància i amb aquestes dents i queixals esmolats, fets per caçar, per matar, per obrir-los el coll.

No sé què sóc, devem ser tant miserables que no tenim ni nom, ni com individu ni com a espècie. Desconec també si hi ha altres comunitats com la nostra arreu. Els ancians callen, no et diuen res i només controlen que portis suficient menjar per a tota la colònia, es veu que quan envelleixes i no surts a caçar et compensen explicant-te els secrets de la nostra natura. Abans, però, no poden dir-te res. El càstig és la mort i esdevenir menjar per a nosaltres, junt amb els fastigosos humans.

Qui?! Qui ens deu haver castigat d'aquesta manera, haver de caçar humans per poder subsistir? Subsistir, no, més aviat sobreviure. Els dies en què llueix la Lluna es fan llargs. En canvi, en la foscor només perdem visió fins que la sang que bevem omple els nostres ulls, tenyint-los de vermell. Crec que és el que més temen els humans, aquests ulls vermells que llueixen sense llum en la negror absoluta.

Sortim! Enfilem el musell cap a l'aire i de seguida l'olfacte ens diu on hi ha dos humans, semblen joves. Millor, tindran més bona sang i saciarem la set.

Mira'ls! Estan tots dos asseguts a la vora del llac, abraçats. També d'això he sentit rumors. Es veu que els humans posseeixen una cosa que no s'ensuma i que anomenen sentiments. N'hi ha molts, però, d'aquests, el més poderós és un que li diuen amor. Els fa estar junts totes les hores del dia i de la nit i, quan un del grup mor o desapareix, el troben a faltar i llavors al sentiment que mana li diuen tristor. De què et serveixen? Són molt estranys, els humans. Nosaltres el que tenim són desitjos, no emocions: desig de matar, d'inhalar la ferum d'un bon grup d'humans, de ser líders, de tenir el poder de la nostra camada i, si un de nosaltres mor, doncs, es posa al munt junt amb l'última collita d'humans.

Aquests dos seran fàcils de caçar. Ens acostem reptant pel sòl ple de fullaraca caiguda dels arbres. Ells es giren. Deuen notar alguna cosa estranya, però no són a temps de reaccionar, quan amb les potes del darrere ens donem impuls i caiem sobre d'ells. L'home és degollat a l'instant i tots ens aboquem, com voltors sobre la caronya, per beure la sang. Ens mosseguem entre nosaltres per fer-nos fugir i tenir el privilegi de llepar la sang que corre cos avall, no s'ha de perdre ni una gota. La noia, amb un braç totalment estripat, s'ha llençat a l'aigua intentant fugir. On es pensa que anirà. Ja ens ha passat altres vegades, dos o tres li anem darrere, l'un l'agafa per una cama, altre pel braç que li queda sencer i l'enfonsem fins que mor ofegada. A l'aigua no podem utilitzar les urpes ni les dents amb massa força, la sang es diluiria i no en podem perdre gens. La de la noia la guardarem per als ancians.

Els arrosseguem fins a l'entrada del cau i, de moment, els deixem allà, més avançada la nit, quan tinguem tots els cossos, ja els entrarem a les càmeres.

Seguim caminant pel bosc, ningú més ha sortit de casa aquesta nit. És clar, jo d'ells tampoc sortiria una nit sense Lluna. Ens trobem una casa en la qual no es veu llum a les finestres, deuen estar dormint. Si tenim sort i són una família, tal com ells anomenen els grups de quatre o cinc membres, ja en tindriem prou per a aquesta nit.

Ens acostem sigil·losament, algú de nosaltres fa soroll trencant una branca d'arbre resseca. S'encén el llum d'una habitació i veiem un home guaitar per la finestra. Això es posa bé. Rarament un home de l'espècie humana viu sol, normalment es troba junt amb una dona i dos o tres humans més joves.

El mateix que ens va crear i condemnar ens va donar la capacitat de poder esmunyir-nos per forats molt estrets o petits. Aquests inconscients tenen una gatera —quina pudor fan els gats, són bèsties repel·lents—. Passem a l'interior de la casa. Hi ha el llum encès, però no és cap problema, només som visibles a la llum de la Lluna per als humans. Jo imagino que ens veuen com unes formes que distorsionen l'aire i a través nostre es deforma el que hi ha al darrere, mobles o parets. Ho dic perquè sovint ens disparen, però ho fan com si desaparessin un fantasma o un esperit, ben bé no saben on som. El que és cert, és que els nostres ulls vermells els aterren. Aquestes són paraules seves que sovint criden abans de caure degollats.

L'home observa des del primer pis, al darrere, la dona i dos humans més. Oh... Sí! Avui serà una bona nit de

cacera.

El meu company comença a pujar per l'escala, ells criden, però no serà res comparat a com cridaran d'aquí a uns instants. Com si sortís del no-res, la dona veu com al coll del marit li surten uns talls que el porten a la mort en segons. Abans, l'home encara té temps de disparar contra el sostre. Sense temps de reaccionar, les urpes d'un altre company es claven a la panxa de la dona, jo he d'encarregar-me dels més joves. D'un cop els faig caure a terra i els oprimeixo el coll sense fer cap ferida, aquests seran el tribut per als ancians. No es podran queixar, sang ben jove, que els donarà vitalitat.

La cacera acaba aviat, entre tots recollim els cossos i anem cap al cau.

No els puc veure, però sento uns roncs de plaer en olorar els premis que hem portat. Assedegats, es llancen damunt dels cossos per poder saciar la set que tenen. El seu veritable martiri és haver de suportar dies i dies sense veure sang. És un suplici.

Un cop acabada l'operació de sagnar els cossos, els traslladem a les càmeres de fermentació, allà els amunteguem i els humans en uns dies comencen a podrir-se. La temperatura i la humitat fan que, a poc a poc, els cobreixi una capa gruixuda d'un fong molt gustós del qual nosaltres també ens alimentem. La carn dels humans té un gust molt desagradable, en canvi, aquest fong que cobreix els seus cossos putrefactes és el millor que hi ha, no en tens mai prou, però cal menjar-lo amb seny. Si el mengéssim tot, no es reproduiria i ens en quedaríem sense, moriríem sense remei. Hem de deixar sempre la mare, la font del fong des de la qual s'expandeix per tota la muntanya de cossos.

Això em fa preguntar moltes vegades: «La mort no serà només el principi?» Els humans mengen carn d'animals que sacrifiquen. No són tan diferents de nosaltres. La mort és necessària per a la vida. Primer cal morir per poder donar vida a altres, és una cadena infinita.

Com ho puc entendre jo això, que només em moc per instints. Altre cop intervé el que ens va crear, o de qui descendim, que ens va donar el poder per pensar, però no per entendre. No puc dir-ho a ningú, no sé si algú més es fa aquestes preguntes, nosaltres ens comuniquem a crits, bordant, udolant. Seré jo diferent o n'hi haurà d'altres que, com jo, per por, no gosen dir res.

Em criden, cal tancar l'entrada al cau fins a la pròxima nit en què no hi hagi Lluna i tornem a sortir de cacera.

Després manen treure els ossos d'alguna muntanya d'humans. Aquests no ens serveixen per a res i els amunteguem en altres càmeres, a l'exterior no els podem deixar, cridarien massa l'atenció i ens localitzarien. Nosaltres no som com les innocents formigues que poden caminar lliurement per fora portant fulles o restes d'un ésser viu petit cap al seu formiguer. En això altre sí que ens assemblem, un formiguer és igual al cau on vivim nosaltres, però adaptat a la nostra mida. Centenars de canals, càmeres i habitacions, i un sol conducte per sortir a la superfície.

«Com és que sé aquestes coses? Com és que penso tot això?»

El que em retrona més dins del cap és un pensament remot que, quan es fa intens, em tortura, m'atabala, m'embogeix. No sé d'on em ve saber que l'ésser humà és l'única espècie de tota la Terra que és conscient de la pròpia existència, i per tant de la seva mort. Doncs com sé jo: «Què és la vida? Què és la mort?...»

Al cap de vint-i-vuit dies tocava tornar a sortir de cacera. Una errada, sense perdó, en el càlcul que feien de manera barroera en l'obscuritat del cau va canviar per sempre la vida de l'animal. Quan aquella nit van obrir la sortida del cau i la bèstia amb enteniment es trobava al davant de tot, a punt per matar... un raig de llum blanca, reflex de la Lluna, encara decreixent, el va il·luminar. Ell, baixant els ulls, va veure la seva mà humana coberta de pell de bèstia caçadora i assassina. Llavors li van sobrevenir un munt de records: de quan el van caçar molt temps enrere i el van abocar damunt de la pila de cadàvers, com va notar que li quedava un fil de vida i, menjant d'aquella mena de planta esponjosa que el cobria, va aconseguir refer-se. No sap com va aconseguir matar una bèstia repugnant d'aquelles, la va escorxar i es va cobrir amb la seva pell pudent. Què podia fer per sobreviure? Amb el pas del temps devia embogir i no recorda res més que sortir de cacera, beure sang i dormir entre llunes. Era, doncs... un humà que, per sobreviure, va tornar-se animal? Home o dona? Ja no ho recordava, però era... un humà! La por el va envair. Ara que sabia què era, la seva vida seria plena d'un terror continu. La por de ser descobert en qualsevol moment i tornat a matar per ser aliment d'aquelles bèsties el torturaria per sempre més. Adonant-se de l'error, i que calia esperar un parell de dies més, va tancar el forat. Vigilant que ningú més s'hagués adonat de qui era en realitat, va grunyar als altres perquè el deixessin passar i mentre baixava al seu jaç només li venien al cap unes paraules que sempre deia la seva àvia: «La vida és una mentida.»